

Čarodejnicin

SPRIEVODCA MAGICKÝMI HOSTINCAMI

Nová cosy fantasy kniha od autorky bestselleru
Veľmi tajný spolok svojráznych čarodejníc!

SANGU MANDANNA

Čarodejnicin

SPRIEVODCA
MAGICKÝMI
HOSTINCAMI

SANGU MANDANNA

je autorka týchto kníh:

VELMI TAJNÝ SPOLOK
SVOJRÁZNYCH ČARODEJNÍC

ČARODEJNICIN SPRIEVODCA
MAGICKÝMI HOSTINCAMI

Čarodejnicin

SPRIEVODCA
MAGICKÝMI
HOSTINCAMI

SANGU MANDANNA

slovar

Copyright © 2025 by Sangu Mandanna

Cover illustration by Lisa Perrin

Cover design by Katie Anderson

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC
Translation © Kristína Smolková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7345-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Sangu Mandanna: A Witch's Guide to Magical Innkeeping*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York, 2025, preložila Kristína Smolková.

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 831 04 Bratislava, v roku 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

pobox@slovar.sk

*Túto venujem svojmu minulému ja
za všetky tie chvíle, keď sa nevzdala.
Budúce ja to konečne chápe.*

PRVÁ KAPITOLA

Na oživenie pratety nebolo práve ideálne počasie, ale hoci Sera Swanová disponovala pôsobivou magickou mocou, na neznesiteľne modré nebo nemala ani najmenší vplyv. Na severozápad Anglicka len nedávno zavítala jeseň, ktorá so sebou priniesla nezvyčajne veselú oblohu, lístie v zlatistých i ohnivých odtieňoch a, čo bolo najznepokojivejšie, mŕtvolu v záhrade za domom.

„Než začneš, prospela by ti šálka čaju,“ podotkla Clemmie. „Vyzeráš strašne. Nemôžeš oživovať ľudí taká fľakatá a usoplená.“

Sera sa rozhodla nevsímať si tú urážku ani jej pochybnú logiku. „Určite to zaberie?“

„Klamala by som ti snád?“

„Pred hodinou si mi klamala, keď si tvrdila, že zvyšok arašidového masla zjedla zúbková víla. Zúbková víla! Koľko mám podľa teba rokov?“

„Áno, áno, iste,“ chvatne jej vpadla do reči Clemmie. „V minulosti som možno zaklamala o pár drobnostiach, ibaže odtedy som obrátila list.“

Sera si bola pomerne istá, že aj nehostinná pustatina by obrátila list skôr ako Clemmie, no rozhodla sa to nevysloviť.

Clemmie sa so švihnutím huňatého červeného chvosta otočila a rezkým krokom sa vybrala späť do domu. „Tak teda? Ideš? Jasmine je mŕtva a ja nemám protistočné palce. Ten čaj sa sám neuvarí, vieš.“

Ako dobre, že sa hostinec na víkend vyprázdnil a tento výjav nesledovali žiadni náhodní diváci. Pokiaľ je totiž reč o výjavochoch, bol rozhodne zvláštny. Pripomínal začiatok zlého vtipu. *Mŕtvola, čarodejnica a líška vojdú do baru...*

(V skutočnosti to mala byť skôr mŕtvola a dve čarodejnice, pričom jedna z nich nedopatrením uviazla v podobe drobnej bubčatej líšky obyčajnej. Sera si nebola istá, či by to vtíp vylepšilo alebo nie.)

Pätnásťročná Sera, ktorá si s touto situáciou popravde nedokázala poradiť, nad telom svojej pratety zaváhala. Vážne sa chystala zoslať kúzlo iba na základe toho, čo tvrdí Clemmie? Tá Clemmie, ktorá sa sčista-jasna objavila pred niekoľkými týždňami a doteraz jej neposkytla ani jednu poriadnu odpoveď na otázku, kto naozaj je alebo ako skončila uväznená v podobe líšky? Predstavovala pravý opak dôveryhodnosti, a predsa jej Sera musela dôverovať, ak nechcela pratetu Jasmine nadobro stratiť.

V konečnom dôsledku šlo o to, že Sera mala dostatok moci a nedostatok vedomostí, kým Clemmie mala dostatok vedomostí a nedostatok moci. Na ničom inom v tejto chvíli nezáležalo. A vôbec, ak by aj Clemmie klamala, čo by sa tým zmenilo? Jasmine zomrela. Nemohla v dôsledku nevydareného oživovacieho kúzla skončiť mŕtvejšia.

Obloha nad nimi bola blankytne modrá a stále neprístojne veselá. Sera nedokázala uveriť, že ubehlo len pár minút, odkedy ju Clemmie vyhládala v kuchyni, oznámila, že „vonku sa vyskytol problém, ktorý musíš vyriešiť, ale aby si vedela, neznášam

slzy a hysterické záchvaty“, a zaviedla ju na miesto, kde Jasmine ležala mŕtva na zemi. Hoci si Sera celkom nevybavovala, čo sa dialo potom, vlhké oči jej prezradili, že rozhodne nasledovalo množstvo slz a pravdepodobne jeden či dva hysterické záchvaty.

Zato si spomínala, že vstala, aby pohľadala telefón. Došla k záveru, že rozumný postup bude vytočiť tiesňovú linku a nechať niekoho dospelého, aby to prebral.

Vtedy ju zastavilo Clemmino zacmukanie. „Aká otrava. Od Jasmine by som očakávala viac rozumu a lepšie spôsoby, než aby umrela v záhrade. V takýto teplý deň začne byť veľmi rýchlo fuj. Musíme sa poponáhľať.“

„O čom to hovoríš?“

Nato jej Clemmie prezradila, že vie, ako oživiť mŕtveho. Ako zberateľka vzácných mocných kúziel spornej legálnosti a ešte otáznejšej morálnosti poznala rôzne čary, ktoré iní nie. Pre Seru to nebola novinka, pretože Clemmie nedokázala odolať nutkaniu zopakovať jej to pri každej mozgovej príležitosti. Nikdy síce nemala takú moc, aby väčšinu týchto kúziel dokázala *zoslať*, ako trochu podráždene priznala, no to nijako neovplyvnilo fakt, že sa jej páčilo vedieť viac než ostatní.

Sera však netušila, že má v repertoári *toto* konkrétne kúzlo. Legálnosť oživovacieho kúzla nebola vôbec sporná. Bolo *veľmi* ilegálne.

„Ten zákon pochádza z čias, keď mali čarodejníci skutočne dosť mágie na zoslanie takého veľkého kúzla,“ vysvetlila Clemmie. „Už celú večnosť to neplatí o nikom z nás.“ Vtedy naklonila svoju líščiu hlavu a venovala Sere bystrý, skúmový pohľad. „Ale ty by si to mohla zvládnuť. Po Albertovi Greyovi si najnadanejšia čarodejnica, akú Cech videl. Možno budeš naozaj schopná priviesť Jasmine späť.“

„Povedz mi, čo mám urobiť,“ ihneď odvetila Sera.

„Nechceš si to najskôr premyslieť?“

„Nie.“ Práve premýšľaniu sa Sera chcela vyhnúť. Keby začala premýšľať, srdce by jej puklo pri pomyslení, že stratí ženu, ktorá jej bola rodičom väčšmi než vlastná matka či otec. Kdeže, premýšľanie neprichádzalo do úvahy.

„Takéto kúzlo si vyžiada veľké množstvo tvojej mágie,“ varovala ju Clemmie.

„Mám jej na rozdávanie.“

„A čo Cech? Čo ak to zistia?“

Nedalo sa povedať, že by Sere padlo zaťažko uprednostniť lásku k Jasmine pred lojalitou voči Britskému čarodejníckemu cechu. Cech bol prísny, skostnatený a až príliš rád hľadel takmer na každého zvrchu. Ich nadutosť (a generácie príbuzenského kríženia, ktoré k tomu nevyhnutne patrilo) zapríčinila, že takmer všetci čarodejníci, ktorí sa v danom roku v krajine narodili, sa narodili asi do pätnástich rodín. Tie dokázali vysledovať svoj magický rodokmeň až k založeniu Cechu v sedemnástom storočí. Hneď ako títo miláčikovia urobili prvé krôčiky, odbatolili sa vzdelávať v oblasti mágie aj vrodenej nadradenosti do veľkolepého sídla Cechu v grófstve Northumberland.

A hoci bola pravda, že i mladí čarodejníci narodení mimo týchto vznešených kruhov dostali možnosť rovnakého vzdelania, stálo za zmienku, že tých, ktorí ju využili, po príchode rozhodne nečakalo rovnaké zaobchádzanie. (Našťastie, keď sa príčetní ľudia zvonka dozvedeli, že mágia existuje a navyše ju dokážu používať, zväčša zaujali pochopiteľné stanovisko, že akémusi záhadnému cechu, o ktorom dovtedy nepočuli, sa nedá veriť. Namiesto toho sa väčšinou rozhodli ostať doma a študovať z učebníc, čo im Cech posielal.)

Serina islandská matka nemala mágie ani za necht. Okrem toho bola z Islandu, a teda *cudzía*. Serin otec čarodejník mal zasa obmedzenú moc a bol prvým známym čarodejníkom v dejinách svojej indickej rodiny. Okrem toho bol Ind, a teda *mi-moriadne* cudzí. Vzhľadom na Serin Cechom neschvaľovaný pôvod sa nik z prestížneho spolku neobťažoval zaoberať tým, že Jasmine odmietla ich symbolickú ponuku vzdelávania v sídle Cechu. Prateta Jasmine totiž dostala nezbednú drobnú dvojročnú Seru, ktorá bola práve v období vzdoru, na starosť, keď sa Serini rodičia vybrali za ďalším zo svojich početných dobrodružstiev.

Uplynulo osem rokov, počas ktorých sa Sera v podstate naučila naspamäť každú knihu, čo jej z Cechu poslali. Potom si Albert Grey, zďaleka najmocnejší čarodejník v krajine, všimol, že sa v jednom z mesačných listov o jej pokrokoch spomína úspešné zoslanie kúzla, ktoré *výrazne* presahovalo nadanie väčšiny dospelých čarodejníkov, nieto desaťročného dieťaťa. S kancelárom Cechu v závese sa nahrnuli do hostinca. Nebrali žiadny ohľad na Jasminine námietky a trvali na tom, že Seru treba okamžite poslať do ich vidieckeho sídla, aby dostala náležité vzdelanie ako Albertova učnica.

To sa odohralo pred piatimi rokmi. Odvtedy mala viac než dosť času zistiť, aký presne Cech je a aký nie je.

Zjednodušene povedané, chápala, že jej Cech poriadne nevenoval pozornosť, až kým nedokázala, že je príliš nadaná na to, aby ju prehliadali. Pokiaľ teda šlo o ňu, Jasmine, ktorá ju od prvého okamihu nesporne ľúbila, mala prednosť.

Teraz si Sera zotrela z tváre zvyšky slz, odvrátila sa od mŕtvol pri svojich nohách a nasledovala Clemmie do domu.

Keď prešla na opačný koniec kuchyne, aby zapla kanvicu, zacítila cukor, čerstvý chlieb, ktorý s Jasmine upiekli v to ráno,

a známu vôňu Jasmininho krému od Nivey. V hrdle jej navrela hrča a celkom sa tam udomácnila. Čo ak kúzlo nezaberie?

Bolo to strašne nefér. Jasmine mala iba päťdesiatšesť. Pre kónskú nohu chodila o palici, ale Sera si nespomínala, kedy naposledy čo i len prechladla! Prečo jej nebolo dopriatych ešte ďalších tridsať rokov?

Šálka prehnane osladeného čaju dala jej nervy trochu do poriadku a zároveň jej takmer spálila jazyk, keďže na ňu Clemmie netrpezlivo cmukala a ona čaj vypila príliš horúci a príliš rýchlo.

„Hotovo?“ naliehala Clemmie. „Pripravená? Poďme. Stačilo flákania. Čo ak sa tu ukáže niekto, kto si bude chcieť prenajať izbu? Nepotrebuje svedkov.“

Sere zazvonil telefón a ona nadskočila.

„Nevšímaj si to,“ zavelila Clemmie.

Sera si radšej nevšímala ju. Na mobil jej volali výlučne rodičia (zriedka) a jej najlepšia kamarátka Francesca (aspoň dvakrát denne). Veľmi dobre vedela, že nech už ide o ktorýkoľvek prípad, dotyčná osoba neprestane volať, kým Sera nedvihne, a to by jej sotva pomohlo sústrediť sa na najnáročnejšie kúzlo, aké v živote zoslala. Pohládala teda telefón a dvihla.

„Ahoj.“ Hoci vinou slz a nervozity trochu zachrípla, verila, že jej hlas znie viac-menej normálne.

„Mám *nesmierne* vzrušujúce správy!“ zapištála na druhom konci linky Francesca. Jej zvyčajne zreteľná výslovnosť samohlások a bezchybná artikulácia sa vytratili v dôsledku čohosi, čo muselo byť vskutku obrovské vzrušenie. „Nikdy neuhádneš aké!“

„Francesca, nemôžem...“

„Otec chce, aby si s nami tieto Vianoce šla na lyžovačku!“

Sere chvíľu trvalo, kým pochopila jej slová. S hlavou plnou smrti a ilegálnych kúziel jej *lyžovanie* pripadalo ako pojem z úplne iného vesmíru.

„Hm, to je od neho veľmi láskavé,“ zareagovala zdvorilo. Mykla sa, keď začula nedostatok nadšenia vo vlastnom hlase.

S Albertom Greyom, ktorý bol náhodou nielen jej učiteľ, ale aj Francescin otec, mala komplikovaný vzťah. Keď ju prijal za učnicu a zoznámil ju s prísny, no omračujúco magickým svetom, najprv detinsky, naivne dúfala, že jej bude ako otec. Koniec koncov, boli dvaja zďaleka najmocnejší čarodejníci v krajine, čo predstavovalo obrovskú výsadu, ibaže zároveň viedlo k osamelosti. Neexistoval nik ako oni.

Na niekoho, kto ich pozoroval zvonku, Albert pravdepodobne naozaj *pôsobil* milujúco a otcovsky, avšak Sera sa nikdy nedokázala zbaviť pocitu, že to predstiera. Že jej v skutočnosti zazlieva narušenie priestoru, ktorému vládol sám a užíval si to.

Francesca bola našťastie priveľmi nadšená, aby si všimla kamarátkin tón. „Prosím, povedz, že pôjdeš, Sera! Viem, že nebudeš chcieť nechať pratetu Jasmine tráviť Vianoce osamote, preto som presvedčila otca, aby ju pozval tiež. Pôjdete, však?“

Seru to gesto dojalo, lenže kým sa popred ňu prechádzala Clemmie a veľavýznamne ukazovala labkou na hodiny, bolo ťažké zareagovať, ako by sa patrilo. S previnilým pocitom sa pokúsila hovor náhlivo ukončiť. „Veľmi ma to mrzí, ale môžeme sa o tom porozprávať neskôr?“

„Čo sa deje?“

„Je mi trochu zle. Večer ti zavolám, dobre?“

„Neuniklo mi, že *mňa* na lyžovačku nepozvali,“ poznamenala Clemmie, hneď ako Sera zložila.

„Nevedia, že existuješ,“ pripomenula jej Sera. „A podotýkam, že si to tak chcela, alebo si zabudla na tých osemnásť ráz, keď si ma varovala, aby som o tebe nehovorila nikomu mimo tohto domu?“

Clemmie vydala rozladený zvuk. „Podť. Už sme premárnili dosť času.“

Prerastenú zelenú záhradu s letnou atmosférou, ktorá sa pomerne dramaticky zvažovala nadol, zaplavovali slnečné lúče i divé kvety v odtieňoch ružovej, žltej a bielej. Naspodku sa nachádzal nevelký sad s ovocnými stromami, včelí úľ a trávnatý kopček, pod ktorým pochovali Jasminino domáce zvieratko, jej milovaného kohúta. Nízky kamenný múrik a záhradnú pergolu za nimi striedala úzka cestička a vlniace sa zelené vrchy.

Kým Clemmie krúžila okolo tichej mŕtvoľy pratety Jasmine a mrmlala si popod nos niečo o strelke kompasu a záhrobných čaroch, Sera si kľakla do trávy v tieni citrusov a stisla pratetinu studenú dlaň.

„Bude to v poriadku,“ šepla. „Sľubujem.“

Clemmie zastala vedľa nej a posadila sa. „Pripravená? Opakuj po mne.“

Mágia bola zvláštna vec. Buď ste sa s ňou narodili, alebo nie, a to, koľko ste jej mali a ako sa prejavovala, bolo u každého čarodejníka rovnako jedinečné ako odtlačok prsta. V Serinom prípade šlo o divoký, radostný silný prúd vzduchu, čo ju vyniesol na nočnú oblohu s tisícmi žiarivých hviezdíčiek, z ktorých každá svietila jasne ani slnko. (V prípade Clemmie mala, skôr ako prišla o schopnosť používať ju, podobu zubov a pazúrov. Vzhľadom na to, že momentálne disponovala doslova jedným aj druhým, sa to k nej celkom hodilo.)

Zosielanie kúziel sa nelíšilo až tak ako samotná mágia, ale napriek tomu sa s nimi dalo pracovať desiatkami rôznych

spôsobov. Zatiaľ čo niektoré napríklad stačilo zoslať pomocou myšlienky, iné mohli vyžadovať pokývanie prstom, dôsledné uviazanie úhľadných uzlov či pevne daný zoznam ingrediencií. A potom existovali vzácne kúzla, čary, na ktoré bola dostatočne mocná iba hŕstka čarodejníkov: tie ste museli vysloviť nahlas, *museli* ste ich formovať a skrotiť tajuplným čarodejníckym melodickým dialektom, inak sa mohli značne pokaziť.

Sera v minulosti už podobné kúzla zoslala, avšak nikdy nie s pocitom, že je toľko v stávke. Zdalo sa jej, že má príliš stiahnuté hrdlo a srdce jej búši tak rýchlo, až sa jej skoro točí hlava. Navzdory tomu slová predniesla bez zaváhania.

Len čo vyriekla celé zaklínadlo, vlastná mágia jej odpovedala. Za viečkami zavretých očí jej vybuchli celé galaxie hviezd a ona sa hneď cítila lepšie: zo srdca jej spadla ťarcha, zármutok zoslabol a končeky prstov sa jej chveli od radosti.

Toto. *Toto*. Pre toto tak veľmi milovala mágiu.

Otvorila oči.

Okolo rúk sa jej vinuli vlákna mäkkého teplého svetla, všetky také jemné, akoby ich vyrobili z ľahko rozpustnej snovej hmoty. Kúzlo nadobudlo podobu a bolo pripravené na zoslanie.

Zhromaždila vlákna, položila ruky Jasmine na srdce a *zatláčila*. Žiarivé vlákna sa jej stáčali pomedzi prsty, akoby bola Martinko Klingáč za kolovrátkom.

Z jej prstov prúdilo Jasmine do srdca svetlo, ktoré zaplavovalo prateľtinu studenú pokožku teplom a mágiou.

Bi, prikázala Sera v duchu mlkvemu srdcu pod svojimi dlaniami. *Bi*.

Úžasnú, omračujúcu radosť vystriedala bodavá bolesť. Bola natoľko neznáma a znepokojujúca, až dievčina na moment zapochybovala. Kúzlo si bralo viac moci ako kedykoľvek predtým.

Ešte nebolo neskoro, aby ho zvrátila, aby prerušila spojenie a vtiahla mágiu späť, ibaže to nemohla. Pre Jasmine to musela dotiahnuť do konca.

Svet sa naklonil. Jednu ruku zatlačila do trávy, aby sa udržala vo vzpriamenej pozícii, pričom si nevšimla, že sa malá časť kúzla zavrtala do zeme.

Vtom Jasminine končatiny zázračne zmäkli. Sivejúcej pokožke sa vrátila farba, hnedé líca nadobudli zdravý ružovkastý odtieň. Srdce jej energicky zabúchalo.

Otvorila oči a okamžite sa zadívala na Seru. Nanajvýš jemne ju pokarhala: „No tak, moja drahá, ako si ma len mohla nechať zaspať tu vonku? Pre moju pokožku neexistuje *nič* horšie ako slnko!“

Sera vyčerpane zvesila plecia. V hrdle sa jej zasekol šťastný vzlyk človeka, na ktorého toho bolo priveľa, ale prehltna ho. Pošúchala si vlhké oči a rozochvene sa usmiala.

„Nespala si,“ priznala a načiahla sa za Jasmininou spadnutou palicou. „Zomrela si, tak sme ťa s Clemmie priviedli späť.“

Jasmine, ktorá nerada robila cirkus a vysoko si cenila zdravý rozum, toto odhalenie prijala pokojne. „To bolo od teba veľmi múdre, moja najmilšia,“ povedala. „Si príliš mladá, aby si sa o seba postarala sama, a tvoji rodičia sú príšerní kuchári.“

„Aj príšerní rodičia,“ upozornila Sera. Jasmine zacmukala.

Jednou rukou sa chytila palice, druhou Serinho ramena a pomaly sa zdvihla zo zeme. Táto krehká, kostnatá žena síce vyzerala, že by ju zhodil z nôh silnejší vánok (a o silných vánkoch sa v Lancashire vedelo, že to dokážu), ale dokonca i po predčasnom úmrtí pôsobila dokonale upravené. Vlasy, vďaka svedomitému nanášaniu heny sýtočierne, jej naďalej držali v uhladenom drdole; ružovofialový rúž sa nerozmazal; dlhá konzervatívna nočná

košela s čipkovým okrajom sa zázračne nepokrčila a ani jedna z na mieru vyrobených čižiem jej v celom tom zmätku neskĺzla z nôh.

Sera pratetu silno objala. „Toto mi už nikdy nerob.“

„Och, miláčik,“ nežne zareagovala Jasmine.

Presne v tej chvíli sa naspodku záhrady strhol menší rozruch. Včely v úli, zväčša pokojné a mierne, bzučali. Čosi ich nesmierne pohoršilo.

Vysvitlo, že to čosi je narušený kus trávy neďaleko úľa, odkiaľ sa šírilo prenikavé a veselé kikiríkanie, ktoré nepatrilo k žiadnemu telu a pri ktorom sa Clemmie pobúrene zdvihla. Krátko po kikiríkaní sa zjavila energická hromada kostí a hlučne sa hrnula rovno k Jasmine.

„Kot,“ povedala kostra, ktorá sa po lepšom prizretí nápadne ponášala na sliepku.

Sere padla sánka. Jasmine vydala výkrik rýdzej radosti. „Kikirík!“

„Skvelá práca,“ prihovorila sa Sere Clemmie. „Práve dnes ráno som si pomyslela, že v skutočnosti nepotrebujeme nový kozub ani pekné auto, ale posratého oživeného kohúta.“

DRUHÁ KAPITOLA

Mal to byť plnohodnotný šťastný koniec, lenže ten im, žiaľ, nebol súdený. Uplynuli sotva dva dni, keď Sera, stále otrasená z toho, akú daň si na nej vybrala Jasminina smrť a následné oživenie, zistila čosi nanajvýš znepokojivé.

„Clemmie,“ zašepkala tak, aby ju nepočula Jasmine. „Clemmie, skoro všetky hviezdy zmizli.“

Clemmie práve na opačnom konci miestnosti podozrieva vo hľadela na kohúta, ktorého Sera nedopatrením oživila. Pri týchto slovách však nastražila líščie uši a precupkala k dievčine, ktorá si na gauči pritískala vankúš k hrudi. „Čo tým myslíš, že skoro všetky hviezdy zmizli?“

„Tie v mojom vnútri.“ Sera sťažka preglgla, snažila sa nepanikáriť. Hviezdy boli jediné, na čo sa mohla odjakživa za každých okolností spoľahnúť. „Tie, ktoré som videla, vždy keď som zavrela oči. Kedysi tam boli celé galaxie, ale teraz vidím iba zopár súhvezdí.“

Clemmie na ňu zdesene zízala. „Dopekla, dopekla, dopekla! Bola som si *taká* istá, že sa to nestane!“

To nebola odpoveď, ktorú chcela Sera počuť. „O čom si si bola istá, že sa to nestane?“

„Zašla si príďaleko,“ objasnila Clemmie tónom naznačujúcim, že to *jej* tento vývoj situácie spôsobil najväčšie ťažkosti. „Mágia je ako hocičo iné. Keď ju používaš, vyčerpáš ju a následne ju čas, odдых a šálka dobrého čaju opäť doplnia.“

„Takže musím jednoducho ešte chvíľu počkať?“ spýtala sa Sera s nádejou. „Keďže bolo oživovacie kúzlo také veľké?“

„Dočerta, v to rozhodne dúfam,“ odvetila Clemmie. „Ale nevidím to ružovo. Mala si prestať, keď to začalo bolieť. Myslím, že si zašla tak ďaleko, že si nielen vyčerpala hviezdy. Myslím, že si roztrieštila *oblohu*. Už nedokáže pojať všetky tie hviezdy, ktoré si kedysi mala. Ostali ti jedine súhvezdia, čo vidíš.“

Sera zaryla nechty do mäkkého vankúša. Hoci odmietala prijať čokoľvek z toho, čo Clemmie hovorila, vnímala pravdu v jej slovách. Končatiny jej oťaželi spôsobom, aký dovtedy nepoznala. Cítila, že tam, kde predtým nekonečná obloha objímala jej mágiu a chránila ju, ostalo množstvo rán po prechode mágie, ktoré ticho a bez ustania ronili hviezdny prach.

„Možno len potrebujem viac času,“ uvažovala zúfalo. „Moja mágia sa vráti. Musí.“

„To by teda mala,“ zamumlala Clemmie. „Bez nej v tejto podobe uviaznem navždy.“

Sera zažmurkala, na moment ju to rozptýlilo. „Dúfala si, že prelomím kliatbu, ktorá ťa premenila na líšku? *Preto* si prišla do hostinca? Prečo si ma o to nepožiadala skôr?“

„Chystala som sa na to!“ rozhorčene odpovedala Clemmie. „Poznáš ma iba pár týždňov. Ak by som na teba naliehala priskoro, mohla by si odmietnuť! Ver mi, prajem si, aby som s tým skrátka bola vyrukovala skôr a požiadala ťa!“

„Moja mágia,“ zopakovala Sera zúrivo, „sa vráti.“

Predstierala, že ju skolila chrípka, čím oddialila návrat do sídla Cechu. Dúfala, že jej mágia jednoducho potrebuje niekoľko dní navyše. Dúfala, že sa galaxie vrátia na oblohu.

Nebolo jej to súdené. Rozľahlý tmavý priestor za jej viečkami sa nemenil, narušovala ho výlučne hŕstka tvrdohlavých prežívajúcich hviezd. Každodenné kúzla, ktoré jej dovtedy pripadali rovnako prirodzené ako dýchanie, napríklad na utíšenie bolesti Jasmininej konskej nohy alebo premenu lepkavého cesta na lahodný koláč za štyri sekundy, zrazu neprichádzali do úvahy. Jej mágia sa nevrátila.

Paniku vystriedala hrôza a hrôzu zármutok. Zavrela sa v izbe a dlho usedavo vzlykala. Mágia, ktorú tak vrúcne zbožňovala a ktorú považovala za samozrejmosť, ju opustila. Netušila, kto je bez nej.

Ak ju posledných päť rokov s Cechom niečo naučilo, tak to, že neexistuje nič dôležitejšie než jej moc. Od okamihu, keď dorazila do ich nebotyčného zámku v Northumberlande zdoobeného obludnými chrličmi, jej učitelia vrátane Alberta Greya dávali jeden test za druhým. Chceli presne zistiť, akou veľkou mocou disponuje. Obklopená nablýskanými dielňami, nespočetnými knižnicami a mágiou, kamkoľvek sa pozrela, hojila zlomené kosti. Alchymicky premieňala kovový odpad na zlato. Čarami zabezpečovala, že balmi hodvábu neprenikne ani guľka.

„Si budúcnosť mágie, Sera Swanová,“ hovorieval starý vetčný kancelár Bennet, slepý voči tomu, ako Albertovi stvrdol pohľad. „Nemyslíš, Albert? Veď je ďalšia ty!“

Všetci sa zhodli na tom, že Seru čaká výnimočná budúcnosť. A ona o ňu teraz prišla.

Dni plynuli, zlievali sa dohromady v smršti žiaľu, až kým si k nej napokon nenašiel cestu i strach. Ani zďaleka sa necítila